

П. ДЕМУЦЬКИЙ

УКРАЇНСЬКІ
НАРОДНІ
ПІСНІ



« МИСТЕЦТВО »

П.ДЕМУЦЬКИЙ

EX LIBRIS



УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПІСНІ



БАГАТОГОЛОСНЯ

Упорядкував
М. Гордійчук

*Дорогому. Л.І. Ященку -
від упорядника
4/II '55 р. м. Київ*

М. Гордійчук

« МИСТЕЦТВО »
КИЇВ-1954

ВІД УПОРЯДНИКА

Видатний збирач українських народних пісень, композитор і диригент Порфирій Данилович Демуцький залишив цінну фольклористичну спадщину. Він записав велику кількість чудових зразків народно-пісенної творчості, багато з яких були надруковані в кількох збірниках. Проте зараз видання записів Демуцького становлять бібліографічну рідкість.

Значна кількість пісень, зібраних видатним фольклористом, залишилась в рукописах, і до цього часу невідома широкій музичній громадськості. Серед неопублікованих записів зустрічаються справжні перлини народно-пісенної творчості, які вражають своєю художньою красою і стилістичною самобутністю.

В 1951 році видавництво „Мистецтво“ випустило збірку неопублікованих одноголосних записів Демуцького.*) В даному збірнику вміщені багатоголосі пісні. Значна частина цих пісень (в записах П. Демуцького) публікується вперше.

Зразки народного багатоголосся становлять найціннішу частину фольклористичної спадщини П. Демуцького. Він був першим українським фольклористом, який по-справжньому серйозно підійшов до справи збирання зразків української народної поліфонії. В цьому його заслуга перед українською фольклористикою і українською музичною культурою в цілому.

Майже всі свої записи П. Д. Демуцький зробив на Київщині (в с. Янишівці та с. Охматові, Таращанського повіту). Іноді трапляються пісні з інших місцевостей, проте дуже рідко.

Видатну роль в історії розвитку української народної хорової культури відіграв Охматівський народний хор, організатором і керівником якого був П. Демуцький. Він записав від цього хору та його окремих учасників багато чудових багатоголосих пісень, позначених яскравою самобутністю художнього звучання.

*) П. Демуцький. Українські народні пісні, Мистецтво, Київ, 1951.

Основну масу записів П. Демуцького становлять побутові пісні. У них відображене підневільне становище дореволюційного селянства, рекрутчина, чумацтво і бурлацтво, важка доля жінки в сім'ї і побуті. В збірці подано також багато ліричних пісень, пісень про кохання, ряд чудових зразків українського пісенного гумору. Деякі з цих пісень („Гей у лісі, в лісі“, „На городі верба рясна“, „А ще сонце не заходило“, „Чорноморець“, „Котилася ясна зоря з неба“), завдяки публікаціям Демуцького набули широкої популярності серед самодіяльних і професіональних хорових колективів на Україні і далеко за її межами.

П. Д. Демуцький записував і російські пісні, які побутували в згаданих вище селах Таращанського повіту. Так, від охматівського парубочого гурту він записав широко відому російську пісню „Вниз по матушке, по Волге“, а також пісню „Гей, выйду я молодец на горушку“.

Побутування російських пісень на Україні свідчить про любов українських трудящих до пісенної творчості братнього російського народу. Крім того, названі пісні викликають значний інтерес своїми суто музичними якостями. Справа в тому, що завдяки тривалому побутуванню на Україні, ці пісні набули своєрідних художніх рис, що виявляють органічну спорідненість російського та українського національних музичних стилів.

П. Д. Демуцький і сам створював пісні в характері народної музики, проте публікація його композиторських творів не є завданням даної збірки. Виняток становить „Заповіт“ — пісня, складена Демуцьким на текст безсмертного вірша Т. Г. Шевченка. Пісня ця відзначається творчим застосуванням своєрідних прийомів народного багатоголосся і в свій час була поширена в селянському побуті і публікувалась в різних збірках і пісенниках як народна пісня.

Записуючи ту чи іншу пісню, Демуцький намагався досягти максимальної творчості фіксації мелодії і, на жаль, недостатньо дбав про точність записів тексту. Внаслідок цього в деяких піснях не всі строфи тексту органічно кладуться на незмінну мелодію першого куплету. Ряд записів подано Демуцьким тільки з першою строфою тексту. Зважаючи на популярний характер даної збірки, упорядник добрав тексти для багатьох пісень з інших видань (в основному для цієї мети використані збірки М. Лисенка та А. Конощенка). У всіх таких випадках упорядник намагався дотримуватись максимальної тематичної, образної, стилістичної і ритмічної єдності добраного матеріалу з першою строфою оригіналу Демуцького.

В даний збірник ввійшли не всі записи багатоголосих пісень, зроблені Демуцьким, а ті, які на думку упорядника становлять найбільший художній інтерес. Усі надруковані записи взяті з фондів Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії АН УРСР.

Пісні в даному збірнику розташовані за тематичним принципом. Не претендуючи на вичерпність фольклористичної спадщини П. Д. Демуцького, даний збірник може принести певну користь художній самодіяльності, учбовим закладам, музично-творчим організаціям. А ряд чудових пісень, вміщених в ньому, — продемонструють високу художню красу й яскраву самобутність українського народного багатоголосся.

М. ГОРДІЙЧУК

Заповіт

Повільно



Як у-мру, то по-хо-вай-те ме-не на мо-ги-лі,



се-ред сте - пу ши-ро-ко - го, на Вкра-ї - ні ми - лій,

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого, } *Двічі*
На Вкраїні милій,

Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю } *Двічі*
Волю окропіте.

Щоб лани широкополі,
І Дніпро, і кручі
Було видно, було чути, } *Двічі*
Як реве ревучий.

І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути } *Двічі*
Незлим тихим словом.

Натягався я косою

Не поспішаючи



На - тя - гав - ся я ко - со - ю, на - ма - хав - ся ці - пом,



як - би бу - ло во - ли при-гнать та хоч пе - ред сві - том...

Натягався я косою, намахався ціпом,
 Якби було воли пригнать та хоч перед світом...
 Напас воли я з росою, та вже й забарився —
 Дали мені густой січки, що я опізнився.
 Отамани з батогами, гуменний з файдою...
 Що поробить бідний мужик з тією бідою?
 А як хоче бідний мужик, що дома зробити,
 Треба взяти курку в руку, тра пана просити.
 А де ж тих курей набрать, так часто носити?!
 Як не візьмеш десять яєць, то вчепиться бити.
 А як узяв я яєць десять, уклонився низько,
 То дав мені плюху в ухо, щоб не стояв близько.
 Ой піду я до коршомки: „Здоров, орендару!
 Позволь мені горілочки—того гардеману!“
 Як випив я горілочки, то вже я упився:
 „Заграй мені, капелиста, щоб я не журився!
 Маю плуга, маю рало, маю що потрібно:
 Заграй мені, капелиста, не так дрібно січки,
 Заграй мені, капелиста, все по-старосвітськи!“

Горе, горе тим сиротам

Поволі

Го - ре, го - ре тим си-ро - там,
 а ще гір_ше то - му бур - ла - ко - ві,
 гей, гей! а ще гір_ше то - му бур_ла_ко - ві.

Горе, горе тим сиротам,
А ще гірше тому бурлакові,
Гей, гей! а ще гірше тому бурлакові.

Та бурлак ходе і горює,
Кажуть люди, що гайнує,
Гей, гей! кажуть люди, що гайнує.

А хазяїн нарікає,
Що бурлака п'є та гуляє,
Гей, гей! що бурлака п'є та гуляє.

— Де ти, бурлак, волочився,
Вечеряти опізнився,
Гей, гей! вечеряти опізнився?!

— Не ходив я пить та гулять,
Ходив діла дороблять,
Гей, гей! ходив діла дороблять!

— Ходив діла доробляти —
Лягай, бурлак, і так спати,
Гей, гей! лягай, бурлак, і так спати!

А біда, біда

Поволі



А біда, біда, як на личеньку бліда,
Ніхто не знає, яка в службонці біда. (2)

Тра пізно лягати, а раненько встати —
Все ж тее буде на білому личеньку знати. (2)

Сама не знаю, як ворогам годити:
А чи в чорному, чи в білому ходити? (2)

Ходила б чорно, то скажуть: лінується;
Ходила б біло, то скажуть: гафується! (2)

А іще к тому та нерідная мати —
То й не раз лягла не вечерявши спати... (2)

Не вечеряла, не буду обідати... (2)
Коли б пустила родину одвідати... (2)

Берегами йду — береги здвигаются,
А селом іду — вороги втішаються... (2)

І сюди гора і туди гора



І сюди гора і туди гора,
Поміж тими крутими горами
Сходила зоря.

Ой то ж не зоря — дівчина моя
З новими та відерцями
По водицю йшла.

— Дівчино моя, напій же коня
З рубленої нової криниченьки,
З нового відра!

— Козаченьку мій, коли б я твоя,
Взяла б я коня за шовковий повід,
Та й напоїла!

— Дівчино моя, чом заміж не йшла?
— Бідна була, по наймах служила —
Пари не знайшла.

Ой ти дубе, дубе

Широко, співуче

Ой ти ду-бе, ду - бе, ку - че-ря-вий ду - бе,
що по то-бі ду - бе, гей! два го-лу-би гу - де.

Ой ти дубе, дубе,
Кучерявий дубе,
Що по тобі дубе, гей!
Два голуби гуде.

А третя голубка
По саду буркоче:
Любив козак дівку, гей!
А тепер не хоче.

Любив її, любив,
Думав її взяти
А батьки не схтіли, гей!
За нього віддати.

Візьми собі, сину,
Із кіньми, з волами,
А не бери тії, гей!
Що світить плечами.

Ой у полі, в полі
Висока могила,
Висока могила, гей!
Червона калина.

Червона калина,
Молода дівчина
Пшеницю полола, гей!
Кукіль вибирала.

Пшеницю полола,
Кукіль вибирала,
Молодому коню, гей!
На гриву кидала.

Ой з-за гори сніжок сніжить

Помірно

Ой з-за го-ри сніжок сні-жить, ой з-за го-ри
сніжок сні-жить, а вдо-ли-ні ко-зак ле-жить

Ой з-за гори сніжок сніжить, (2)
 А в долині козак лежить
 На купину головою. (2)
 Накрив очі муравкою,
 А ніженьки китайкою, (2)
 А рученьки нагайкою...
 У ніженьках ворон кряче, (2)
 А в головках коник плаче.
 — Не стій, коню, наді мною, (2)
 Не бий землі під собою:
 Бо ти води не доб'єшся, (2)
 З своїм паном не нап'єшся!
 Біжи, коню, дорогою (2)
 Зеленою дібровою,
 Щоб татари не догнали, (2)
 Щоб сидельце не здійняли:
 Сіделечко, дороге — (2)
 Саме срібне золотее.
 Біжи, коню, під батьків двір, (2)
 Удар, коню, копитами об частокіл:
 То там вийде Настусенька, (2)
 Моя рідна матусенька;
 Вона ж тебе розгнуздає, (2)
 Хорошенько розпитає:
 — Ой, коню ж мій вороненький! (2)
 А де ж мій син молоденький?
 Ой, коню ж мій білогривий, (2)
 А де ж мій син чорнобривий?
 — Не плач, мати, не журися, (2)
 Бо вже ж твій син оженився:
 Узяв собі паняночку, (2)
 В чистім полі могиляночку!.,
 Візьми, мати, піску в жменю, (2)
 Посій, мати, по каменю:
 Ой якже ж той пісок зійде, (2)
 Тоді твій син з війська прийде!

Ой у полі два дубка

Енергійно



Ой у по-лі два дуб-ка, гей! ой у по-лі



два дуб-ка, гей! там ко-ню - шень-ка но-ва.

Ой у полі два дубка, гей! (2)
 Там конюшенька нова.
 Там конюшенька нова, гей!
 Там стояло три коня. (2)
 Там стояло три коня, гей! (2)
 Три коники вороних.
 Три коники вороних, гей! (2)
 Три кучері молодих.
 Піди, кучер, подивись, гей! (2)
 Чи всі коні п'ють, їдять.
 Чи всі коні п'ють, їдять, гей! (2)
 Чи веселі стоять?
 Усі коні п'ють, їдять, гей! (2)
 І веселі стоять.
 Тільки один кінь не п'є, гей! (2)
 Під собою землю б'є.
 Під собою землю б'є, гей! (2)
 Він доріженьку чує.
 Він доріженьку чує, гей! (2)
 Там пригодонька буде.
 Там пригодонька буде, гей! (2)
 Там козаченько помре.

Зійшло сонце веснянеє

Повільно, стримано



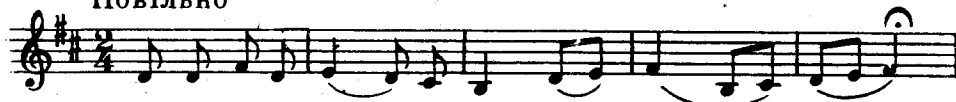
Зійшло сонце веснянеє,
 Стало пригрівають,
 Стали того чумаченька
 Воли приставать.

Стали того чумаченька
 Воли приставать,
 Стали його рідні браття
 В степу покидать.

— Не кидайте мене, браття,
 В чужій стороні,
 Вкопайте криниченьку
 Аж у кремені!
 Вкопайте криниченьку
 Аж у кремені,
 Чи не прийде дівчинонька
 По воду к мені.

Ой з-за гори буйний вітер віє

Повільно



Ой з-за го-ри буй - ний ві - тер ві - є,



ой там чу-мак пше-ниченьку сі - є, сі - є.

Ой у полі криниця безодня

Широко, вільно



Ой у по - лі кри-ни-ця бе-зод-ня,



а в кри-ни-ці во-ди-ця хо-лод-на.

Ой у полі криниця безодня,
А в криниці водиця холодна.

А приїхав мій миленький з поля,
А прив'язав коня до явора.

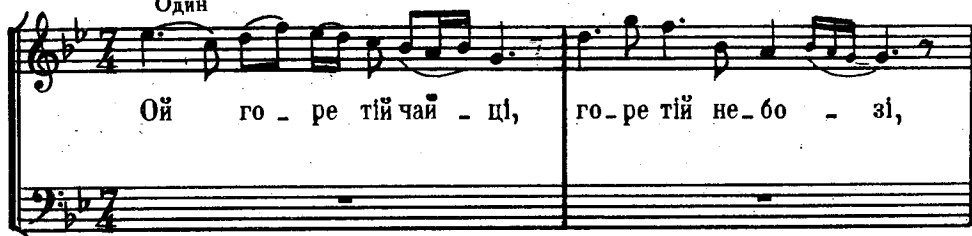
А в криниці водиця холодна,
А приїхав мій миленький в поля.

А прив'язав коня до явора,
А сам пішов до синього моря.

Ой горе тій чайці

Широко

Один



Хор



Ой горе тій чайці,
Горі тій небозі,
Що вивела чаєняток
При битій дорозі.

Ішли чумаченьки,
Воли попасали,
І чаєчку ізігнали,
Чаєнят забрали.

А чаєчка в'ється,
Об дорогу б'ється,
К сирій землі припадає,
Чумака благає:

— Ой ти чумаченьку,
Ти ще молоденький,
Верни мої чаєнята,
Діточки маленькі!

— Ой не верну, чайко,
Не верну, небого,
Бо забереш чаєняток,
Полетиш у поле.

— Не буду летіти,
Тут буду сидіти,
Буду воли завертати
Діток доглядати!

— Ой полети, чайко,
На зелену пашу,
Бо вже твої чаєнята
Повкидали в кашу.

— Бодай же ви, чумаченьки,
У Крим не сходили,
Як ви мої чаєнята
У каші зварили!

Бодай вам, чумаки,
Воли похворіли,
Як ви мої чаєнята
З кашею поїли!

Бодай вам, чумаки,
Воли поздыхали,
Як через вас чаєнята
Навіки пропали!

Долина, долинушка

Помірно

Музична партитура для пісні «Долина, долинушка». Вона складається з двох систем. Перша система містить мелодію та акорди, що супроводжують перші два рядки тексту. Друга система містить мелодію та акорди, що супроводжують наступні два рядки тексту. Темп позначено як «Помірно».

До-ли-на, до-ли-нуш-ка, до-ли-на ши-ро-ка-я,
гей, до-ли-на ши-ро-ка-я!

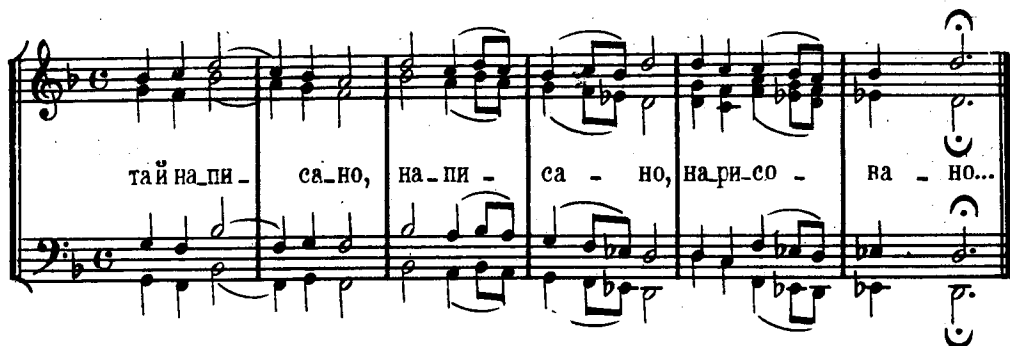
Долина, долинушка,
Долина широкая,
Гей, долина широкая!
По тобі, долинушка,
Туман розлягається.
Гей, туман розлягається,
Молодий солдат
З дому вибирається,
Гей, з дому вибирається.
Прощай, прощай, батеньку,
Ще й рідная матінко,
Ще й красная дівця,
Гей, ще й красная дівця!

Синє море засинілося

Широко

Музична партитура для пісні «Синє море засинілося». Вона складається з двох систем. Перша система містить мелодію та акорди, що супроводжують перші три рядки тексту. Друга система містить мелодію та акорди, що супроводжують наступні два рядки тексту. Темп позначено як «Широко».

1. (2.3.) Си-не мо-ре за-ся-ні-ло-ся, рід-не брат-тя
за-жу-ри-ло-ся. 4. Гей, а в пя-сем-ці



Сине море засинілося,
Рідне браття зажурилося.

Гей, а в писемці та й написано,
Написано, нарисовано...

То ж не браття, то рекрутський набор,
Попереду ватажок молодий.

Гей, написано, нарисовано,
Нас три брати найменовано.

На конику вихиляється,
А в писемце вглядається.

Гей, а найстарший вибирається,
Середущий одпрощається.

Пливе човен, води повен*

Поволі



Пливе човен, води повен,
Та й накритий листом; (2)
Не хвастайся, дівчинонько,
Та й добрим намистом. (2)
Бо прийдеться, доведеться
Намисто збувати, (2)

Козакові молодому
Тютюн купувати. (2)
Пливе човен, води повен
Та й накритий лубом, (2)
Не хвастайся, козаченьку,
Кучерявим чубом. (2)

Бо прийдеться, доведеться
Під аршин ставати. (2)

* Усі пісні, позначені зірочками друкуються вперше.

Туман яром *

Поволі

Ту-ман я-ром, ту-ман я-ром, а мо-роз до - ли-но - ю,
 стрі-ча - єть-ся рек-ру-ти-на з мо - ло - до - ю дів - чи-но - ю.

Туман яром, туман яром,
 А мороз долиною,
 Стрічається рекрутина
 З молодого дівчиною.

— Ой здорова, чорноброва,
 Ой здорова, здорова!
 Скажи мені, чорноброва,
 А куди цей шлях — дорога?

— Шлях — дорога, шлях-дорога
 Аж в чистеє поле...
 В чистім полі на роздоллі
 Куш калини розцвітає.

В чистім полі на роздоллі
 Куш калини розцвітає,
 Ой там мати свого сина
 У рекрути виряджає.

— Іди ж, іди, мій синочку,
 Та за старшого брата,
 Там на тебе крають-шиють
 „Государськеє плаття“.

— Легше мені, моя мати,
 Круту гору розкопати,
 Аніж мені, моя мати,
 Царське плаття надівати.

Розкопаю круту гору,
 Сяду та й спочину, —
 Як надіну царське плаття —
 То й довіку вже не скину.

Вище лісу, вище темного *

Широко, сумно

Ви-ще лі-су, ви-ще тем - но - го,
 ви-ще са-ду ще й зе - ле - но - го,

Вище лісу, вище темного,
 Вище саду ще й зеленого,
 Гей, туди ішов все рекрутський набор.
 Попереду офіцер молодий,
 На конику вихиляється,
 Шабелькою підпирається...

Гей, сторона, сторона

Повільно
Один



Гей, сто - ро - на, сто - ро - на,

Хор



гей, сто-ро - на, сторо-на, гей, вчужий край за - веде - на,

Гей, сторона, сторона, (2)
 Гей, в чужий край заведена,
 В чужий край заведена, (2)
 Гей, ой де роду нема.
 Гей, нема йому роду, (2)
 Гей, два брати з роду.
 Гей, два брати годую, (2)
 Гей, в рекрути готую.
 Гей, один у солдати, (2)
 Гей, а другий на пораду.
 Ой порадь сестро, брата (2)
 Так, як рідня мати,
 Гей, чи мені женитися, (2)
 Гей, чи самому журитися,
 Гей, чи листи писати, (2)
 Гей, чи до милої слати.
 Гей, я напишу перами, (2)
 Гей, одішлю вітрами!
 Гей, а я вітру не вірю, (2)
 Гей, сам сяду — поїду.

А ще сонце не заходило

Широко, співуче

1. А ще сон - це не за - хо - ди - ло,
а зро - би-лась тем-но-та. 2. А зро-би-лась тем-но-та,
а не-щасли-ва та дів-чи - на, кот-ра лю-бить ко-за-ка.

А ще сонце не заходило,
А зробилась темнота.

А зробилась темнота,
А нещаслива та дівчина,
Котра любить козака.

Котра любить козака,
А козак їде в чисте поле.
Зостаюся я сама.

Зостаюся я сама,
Та зостаюся я сама —
Ні дівчина, ні вдова.

Ні дівчина, ні вдова,
Ні дівчина, ні вдова —
Рекруточка молода.

Ой ти, сад, ти, мій садок*

Помірно



Ой ти, сад, ти, мій са - док, сад зе - ле - нь - кий,



гей, не во врем'я ти, мій сад, роз - ви - ва - еш - ся.

Ой ти, сад, ти, мій садок,
Сад зелененький,
Гей, не во врем'я ти, мій сад,
Розвиваєшся.

Не во врем'я ти, мій сад,
Розвиваєшся,
Гей, чого ти, мій сад,
Осипаєшся?

Білозорий цвіток
Осипається,
Ой куди ж, милий друг,
Вибираєшся?

Гей, вийду я, молодец

Повільно

Один



Гей, вий - ду я, мо - ло - дец на го - руш - ку,

Хор



гей, а! По - смот - рю я на яс - ну зо - рюш - ку,



гей, все на яс - ну - ю зо - рю.

Гей, вийду я, молодец, на горюшку, гей, а!
Посмотрю я на ясну зорюшку,
Всё на ясную зорю.
Когда будет из моря погодушка, гей, а!
Погодушка, братцы, несовременная...
Всё погодушка несовременна.

По білому полю та,гей,пролітає *

Помірно

По бі-ло-му по-лю та,гей, пролі-та - є,
на си-ньо-му мо-рі по-то-па-є.

По білому полю та, гей, пролітає,
На синьому морі потопає.

Червоною хустиною, гей, на берег махає,
Слова жалібненько промовляє.

Ніхто ж того слівця не вчув, тільки мати,
Кричить, біжить до берега сина рятувати.

— Риболовці молодії, гей, вчиніть мою волю,
Витягніте сина мого, нехай поговорю.

За Кубанню, за рікою

Помірно

За Ку-бан - ню, за рі-ко - ю сто-яв гу-сармо-ло-дий,

за Ку-бан - ню, за рі-ко - ю сто-яв гу-сар мо-ло-дий.

За Кубанню, за рікою } *Двічі*
Стояв гусар молодий

Рани свої болючі } *Двічі*
Перев'язувати став.

Ой не пив, він не гуляв, } *Двічі*
Тільки коня попасав,

— Ой ви, рани мої, } *Двічі*
Ви огнем підійшли,

Гострою шабелькою } *Двічі*
Він огничок крисав,

Хоть не кров'ю зійшли, } *Двічі*
Аж до серця дійшли!

Суху травцю рвав, } *Двічі*
Та в огник бросав,

Ой ти, кінь, ти, мій кінь } *Двічі*
Ти, товаришу мій,

Побіжи, доложи } *Двічі*
Отцю, ненці рідній,

Жоні моїй молодій } *Двічі*
Все словами розкажи!

У полі могила *

Помірно



У полі могила
З вітром говорила:
„Повій, вітре буйнесенький,
Щоб я не вчорніла. } *Двічі*

Ой у степу річка,
Через річку кладка,
Не покидай, козаченьку,
Рідненького батька. } *Двічі*

Щоб я не вчорніла,
Щоб я не змарніла,
Щоб по мені трава росла } *Двічі*
Та ще й зеленіла“.

Як батька покинеш —
Сам марно загинеш,
Річенькою бистренькою } *Двічі*
За Дунай заплачеш.

І вітер не віє,
І сонце не гріє, —
Тільки в степу при дорозі } *Двічі*
Трава зеленіє.

Бодай же та річка
Риби не сплodiла,
Вона ж мене, молодого, } *Двічі*
Навіки згубила!

Вниз, по матушке, братцы, по Волге

Широко
Один

Хор

Вниз, по ма-туш-ке, брат-цы по Вол-ге, гей, гей, гей!

по ши-ро-ко-му, брат-цы, раз-до-лю!

Взбун-то-ва-лась на мо-ре по-го-да, гей, гей!

по-го-душ-ка, брат-цы, вол-но-ва-я.

Вниз, по матушке, братцы, по Волге, гей, гей, гей!
 По широкому, братцы, раздолью!
 Взбунтовалась на море погода, гей, гей!
 Погодушка, братцы, волновая.
 Разыгралась, братцы, погода, гей, гей,
 Погодушка, братцы, верховая.
 Ничего, братцы, в волнах не видно, гей, гей,
 Только лодочка чернеет, на ней парус белеет.

Закипіла в морі піна*

Не дуже швидко



За-ки-пі - ла в мо - рі пі - на - бу-де ві - тру



пе-ре-мі - на, гей, гей, гей, бу-де ві-тру пе-ре-мі-на.

Закипіла в морі піна —
Буде вітру переміна,
Гей, гей, гей, буде вітру переміна.

Буйний вітер повіває,
Судно в морі потопає,
Гей, гей, гей, судно в морі потопає.

Мачти гнуться, риглі рвуться,
А в матросів сльози ллються,
Гей, гей, гей, а в матросів сльози ллються.

Зіп за зіпом часто ходить,
Наше, братці, судно тоне,
Гей, гей, гей, наше, братці, судно тоне.

Капітан стоїть на лоті,
А матроси всі в роботі
Гей, гей, гей, а матроси всі в роботі.

Капітан стоїть на реї
Кричить: „Братці, поскорее!“
Гей, гей, гей, кричить: „Братці, поскорее!“

Реї тріщать, мачти гнуться,
А в матросів сльози ллються,
Гей, гей, гей, а в матросів сльози ллються.

Та ніхто цього не знає,
Як матрос в морі страждає,
Гей, гей, гей, як матрос в морі страждає.

Ой зацвіло море*

Помірно

Ой зацві - ло мо - ре, ой за-цві-ло си - не
мо - ре різ - ни - ми цві - та - ми.

The musical score is written for a single voice on a treble clef staff. It begins with a key signature of one flat (B-flat) and a 4/4 time signature. The tempo is marked 'Помірно' (Moderato). The melody is simple and folk-like, with lyrics in Ukrainian. The first line of music corresponds to the first line of lyrics, and the second line to the second line. The piece ends with a double bar line.

Ой зацвіло море,
Ой зацвіло сине море
Різними цвітами.

Чи цвітами, не цвітами,
Гей, чи цвітами, не цвітами,
Та все кораблями.

Ой діду мій

Вільно (речитативом)
Один

- Ой ді-ду мій, Пархо - ме мій! Чим я бу-ду тих ді - ток году-вать?

Швидше
Хор

- Су-хар-ця-ми, баб - ко, су-хар-ця-ми, люб - ко,
су-хар-ця-ми, Пар-хо-ми-хо, си-ва-я го-луб - ко!

The musical score is written for a single voice on a treble clef staff. It begins with a key signature of one sharp (F#) and a 4/4 time signature. The tempo is marked 'Вільно (речитативом)' (Ad libitum (recitativo)). The melody is simple and folk-like, with lyrics in Ukrainian. The first line of music corresponds to the first line of lyrics, and the second line to the second line. The piece ends with a double bar line.

The chorus is written for a choir on a treble clef staff. It begins with a key signature of one sharp (F#) and a 4/4 time signature. The tempo is marked 'Швидше' (Allegretto). The melody is simple and folk-like, with lyrics in Ukrainian. The first line of music corresponds to the first line of lyrics, and the second line to the second line. The piece ends with a double bar line.

— Ой діду мій,
 Пархоме мій!
 Чим я буду тих діток годувать?
 — Сухарцями, бабко,
 Сухарцями, любко,
 Сухарцями, Пархомихо, сивая голубко!
 — Ой діду мій,
 Пархоме мій!
 А де ж тих сухарців узять?
 — Поміж людьми, бабко,
 Поміж людьми, любко,
 Поміж людьми, Пархомихо, сивая голубко!

Ой з-за гори дощ дрібненький



Ой з-за гори дощ дрібненький, з-за гори,
 А приїхав мій миленський з дороги,
 А прив'язав кониченька до тину,
 А сам пішов до милої в хатину.
 — Здоров, здоров, моя мила! чи чуєш?
 А з ким же ти ніченьку ночуєш?
 — Ой чую ж я, мій миленський, а чую,
 Я з дрібними діточками почую.
 — Гей, говорять, моя мила, на тебе:
 Гей, що ходить два ляшеньки до тебе.
 — Ой не слухай, мій миленський, не слухай,
 А з кілочка нагаєчки не рухай.
 Буде завтра, мій миленський, білий день,
 Розпитайся, миленський, всіх людей!

За тучами, за хмарами

Повільно

Музична партитура для голосу та фортепіано. Твір викладено трьома рядками. Кожен рядок складається з нотного запису на п'ятилінійній шкалі та ліричних підписів. Ключова сигнатура: один бемоль (F), ритмічний розмір: 2/4. В кінці кожного рядка є знак повторення (дві паралельні вертикальні лінії).

За ту - ча - ми, за хма - ра - ми
со - неч - ко не схо - дить - за
ли - хи - ми во - ро - га - ми хій ми - лий не ходить.

За тучами, за хмарами
Сонечко не сходить —
За лихими ворогами
Мій милий не ходить. } Двічі

— Гей, ви, тучі, ви, грізні,
Розійдіться різно,
Прибудь, милий, чорнобривий,
Хоч не рано, пізно! } Двічі

Привикайте, карі очі,
Самі ночувати,
Бо поїхав мій миленький
У поле орати. } Двічі

Бодай воли живі були,
А щоб плуг зламався,
Щоб мій милий, чорнобривий
Додому пригнався! } Двічі

Ой піду я понад лугом *

Широко, співуче

Музична партитура для голосу та фортепіано. Твір викладено двома рядками. Кожен рядок складається з нотного запису на п'ятилінійній шкалі та ліричних підписів. Ключова сигнатура: один бемоль (F), ритмічний розмір: 2/4. В кінці кожного рядка є знак повторення (дві паралельні вертикальні лінії).

Ой пі - ду я по - над лу - гом,
ой пі - ду я по - над лу - гом, там мій ми - лий о - ре плу - гом.

Ой піду я понад лугом, (2)
 Там мій милий оре плугом.
 Оре милий, поганяє, (2)
 Погонича не наймає.
 Понесу я йому їсти, (2)
 Чи не скаже мені сісти.
 Понесу я йому пити, (2)
 Чи не буде говорити.
 І наївся, і напився, (2)
 Та й на ріллю похилився.
 Чого лежиш, чом не ореш, (2)
 Чом до мене не говориш?
 А я лежу та й думаю, (2)
 Не до мислі жінку маю.
 Який тобі дідько винен, (2)
 Що ти гарний, чорнобривий?
 А я руда вродилася, (2)
 Чорнявому судилася!

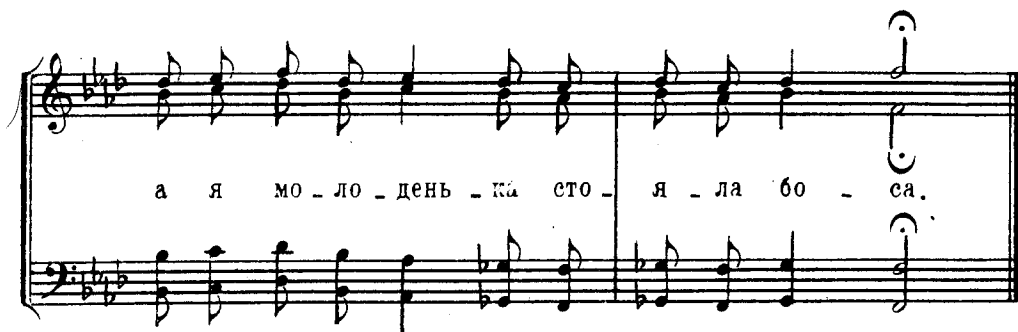
Чорноморець, матінко

Помірно, широко

1.(2.4.5.) Чор-но-мо-рець, ма-тін-ко, чор-но - мо - рець

ви - віз ме-не бо - су - ю на мо - ро - зець,

з., Не-ма мо-ро-зе - нуш-ки, тіль-ки ро - са, —



Чорноморець, матінко, чорноморець
 Вивів мене босую на морозець,
 Вивів мене босую та й питає;
 „Чи є мороз, дівчино, чи немає?“
 „Нема морозенушки, тільки роса,“ —
 А я молоденька стояла боса.
 Ой став вітер буйнесенький повівати,
 Ой став мене чорноморець намовляти.
 „Ходи, ходи, дівчино, ходи з нами,
 Дамо тобі серм'ягу із стрічками.
 Дамо тобі ще й віночок із квітками,
 Дамо тобі черевички з підківками“.
 Дурна була, моя мамцю, послухала,
 Сіла з чорноморчиком, поїхала.
 Я ж думала, матінко, панувати,
 А тепера довелося горювати.

Ой за лужком, за темненьким *

Помірно, співуче



Ой за лужком, за темненьким,
 Ой за лужком,
 Брала дівка льон дрібненький.
 Брала вона, вибирала,
 Брала вона,
 Та й до личенька рівняла.
 „Личко ж мое рум'янее,
 Личко ж мое,
 Кому будеш ти вірненьке?..“
 Чумака ярма наринає,
 Чумака ярма,
 Сірі воли запрягає.
 Сірі воли запрягає,
 Сірі воли,
 Сам в дорогу виїжджає,
 Сам в дорогу виїжджає,
 Сам в дорогу,
 Жінку вдома покидає.
 Зоставайся, жоно, дома,
 Зоставайся.
 Рубай дрова до порога,
 Рубай дрова,
 Осичані до ослона.
 А вже мені докучило,
 А вже мені,
 Ліщиною топити.
 Ліщиною топити,
 Ліщиною,
 Горшком воду носити.
 Горшком воду носити,
 Горшком воду,
 В сусід солі просити.
 „Сусідочки, голубочки
 Сусідочки,
 Дайте солі два дрібочки!
 Дайте солі два дрібочки,
 Дайте солі,
 Научайте свої дочки,
 Щоб по ночах не ходили,
 Щоб по ночах,
 Щоб чумаків не любили.
 За чумаком добре жити,
 За чумаком,
 Є що їсти, є що й пити.
 Є що їсти, є що й пити,
 Є що їсти,
 Нічим борщу посолити.
 На оборі ні шерстини,
 На оборі,
 А в коморі ні пилини“.

Ой з-за гори, ой да з-за Лиману

Повільно, широко

Ой з-за го-ри, ой да з-за Ли-ма-ну та ві-є ві-тер

не по-ма-лу, та ві-є ві-тер не по-ма-лу.

Ой з-за гори, ой да з-за Лиману
 Та віє вітер не помалу. (2)
 Та віє вітер, повіває,
 А журба ж мене з ніг валяє. (2)
 Журба ж мені за журбою:
 Та пішов милий за другою. (2)
 Найшов милу, крашу від мене,
 Та не жалує тепер мене. (2)
 А я журбі та не піддаюся,
 Піду я в сад та проходжуся. (2)
 Піду я в сад та проходжуся
 Та з соловейком наговорюся. (2)
 — Соловейку ти малесенький,
 В тебе голос тонесенький, (2)
 Скажи мені а щирю правду,
 Та чи буду мати я пару? (2)
 — Будеш мати чоловіка,
 Та буде журба аж до віка... (2)
 Буде із ким розмовляти,
 Мале дитя колихати, (2)
 Мале дитя колихати,
 Да батька й матір проклинати. (2)

Летить галка через балку

Повільно

Летить галка через балку,
Літаючи кряче,
Молодая дівчинонька, } *Двічі*
Ходить гаєм, плаче.

Не пускає її мати
Вранці до криниці,
Ні жито жать, ні льону брать, } *Двічі*
Ні на вечорниці.

Раз увечері пізенько,
Як мати заснула,
Вийшла слухать соловейка, } *Двічі*
Мов зроду не чула.

Вийшла, стала під вербою
Та й дивиться в воду
— Нащо мені, моя мати, } *Двічі*
Дала таку вроду?

Виписала чорні брови
Та ще й карі очі...
Усе дала, усе дала, — } *Двічі*
Щастя не вгадала.

Краще було, моя мати,
Цих брів не давати,
Краще було, моя мати, } *Двічі*
Щастя, долю дати.

Ой на горі, на крутій*



Ой на горі, на крутій
Там церковця стояла.
Гей, там молода із нелюбом
До шлюбу ставала.

Шумлять верби в кінці греблі,
Що я насадила,
Гей, нема того вже на світі,
Що я полюбила.

Між горами, а в долині



Між горами, а в долині
Ніде води та й напиться:
Все чужі люди — роду нема,
Ні до кого прихилитися.

Прихилюся до дубочка,
А дубочок — то не батенько:
Шумить, гуде, гілля ломить,
А до мене й не говорить.

Прихилюся до яблоньки,
А яблонька — то не матічка:
Шумить, гуде, гілля ломить,
А до мене не говорить.

Прихилюся до явора,
А яворко — то не братічок:
Шумить, гуде, гілля ломить,
А до мене не говорить.

Прихилюся до берези,
А береза — то не сестронька:
Шумить, гуде, гілля ломить,
А до мене та й не говорить.

Ой вербо, вербо кучерявая

Повільно

Ой вер-бо, вер-бо ку-че-ря-ва-я!

Хто ж то-бі, вер-бо, ку-че-рі зви-ва-є.

Ой вербо, вербо кучерявая!
 Хто ж тобі, вербо, кучері звиває?
 Хто ж тобі, вербо, кучері звиває?
 Хто ж тобі, вербо, корінь підмиває?
 Підмивала корінь бистрая вода,
 Кучері звива густа лоза.
 А я молода, як ягода,
 Не піду заміж за рік за два,
 А піду я заміж п'ятого
 За п'яниченьку проклятого.
 Ой кажуть люди, що муж не п'є,
 А щовечора він із шинку йде,
 А щовечора він із шинку йде,
 На заставочку коня веде.
 Та щовечора, щораночку,
 Пропив коника й нагаечку,
 Пропив коника вороного,
 Та йде до дому по другого.
 А я молода проти його,
 Несу рублика золотого.
 Несу рублика золотого,
 Викуплять коня вороного.
 Ой не раз, не два викупляла,
 Крізь віконечка утікала,
 Крізь віконечко утікала,
 Ой в вишневім садочку ночувала.
 Ой в вишневім садочку ночувала,
 Усіх пташок вислухала.
 Там зозуленька: ку-ку! ку-ку! —
 А я молода терплю муку...
 Там соловейко: тьох! тьох! тьох! —
 Котяться сльози, як горох.

Косив козак сіно

Помірно

Ко-сив ко-зак сі - но, на сі - но по-го - да;

пла-ка - ла дів - чи - на, як бу - ла мо - ло - да.

Косив козак сіно,
На сіно погода;
Плакала дівчина, } *Двічі*
Як була молода. }

Плакала, ридала,
З личенька змарніла;
Видно по дівчині: } *Двічі*
Віночка жаліла. }

Не жаль мені вінка,
А жаль мені речі:
Розпустила косу, } *Двічі*
Застелила плечі. }

Косу розпустила,
Плечі застелила,
Плечі застелила, } *Двічі*
Жалю наробила. }

Ой жалю, мій жалю,
Великий печалю,
Наїхали гості } *Двічі*
З далекого краю. }

Наїхали гості
Та засіли в хаті,
Приїхав миленький — } *Двічі*
Нігде йому стати. }

Косу розпустила,
Плечі застелила,
Пішла за нелюба — } *Двічі*
Жалю наробила. }

Білая сорочка,
Червона спідниця;
Вчора була дівка, } *Двічі*
Сьогодні молодиця. }

Вчора була дівка,
Як із рожі квітка;
А сьогодні стала, } *Двічі*
Як біла намітка. }

Вчора була дівка,
Тепер молодиця;
Вчора я гуляла, } *Двічі*
Тепер не годиться. }

Гуляла, гуляла,
Мати не спиняла;
Тепер зупинила } *Двічі*
Лихая година. }

Лихая година,
Чужая дитина,
І світ зав'язала,
Гулять заказала,
І серце зв'ялили,
Гулять не пустили!

За горою кам'яною

Помірно



За горою кам'яною голуби літають,
 Не зазнала я розкоші, — вже літа минають.
 Не зажила в отця, в неньки, замужем не буду,
 По чім же я літа свої поминати буду?
 Чи я з'їла, чи спила, чи гарно сходила?
 Тільки тее спогадаю, що гірко робила.
 Запрягайте, хлопці, коні, коні, вороні,
 Та поїдем доганяти літа молоді!
 Ой догнали літа мої на рубанім мості:
 — Вернітєся, літа мої, до мене хоть в гості!
 — Не вернемся, не вернемся, немає до кого,
 Бо не вмїла шанувати здоров'ячка свого.
 — Вернітєся, літа мої, буду шанувати
 Та не буду тяжко, важко проти сили брати!

Ой у полі висока могила *

Поволі



Ой у полі висока могила,
 На могилі червона калина.
 На калині чорний ворон криче,
 На чужині сиротина плаче.

Недавно я сиротою стала,
 За три годи горенька не знала.
 Говорили привражі люди:
 „Іди заміж, добре тобі буде!“

А я людську воленьку вчинила:
Пішла заміж, — голову втопила.
Утопила у синєє море,
Тепер мені превелике горе.

Утопила в глибоку криницю,
Пішла заміж за гірку п'яницю.
Загадає білу постіль слати,
Та й не каже на її лягати.

Та й не каже на її лягати,
Загадає снідять готувати.
Я молода снідання готую,
Од милого правдоньки не чую.

Не гудіте, голуби, на хаті,
Та давайте милому спати.
Сама знаю, коли пробудити,
Як мається сонечко сходити.

Ой як стало сонечко сходити,
Пішла мила милого будити.
Вставай, вставай, мое шанування,
Бо вже тобі готове снідання.

Стоїть кухлик, візьми та й умийся,
Висить рушник, візьми та й утрися.
Ой на столі варенички в маслі,
А в миснику горілочка в пляшці,
На полиці лежать паляниці
Задля тебе гіркого п'яниці.

Ой став милий з постелі вставати,
Стала мила вікном утікати.
„Десь ти, мила, жартоньків не знаєш,
Що од мене вікном утікаєш“.

Ой коли б той вечір

Помірно ♩ = 52

1. 2. Ой ко-ли б той ве-чір та й по-ве-чо-рі-ло,

то б мо-є сер-день-ко та й по-ве-се-лі-ло!

I
II
III

3, 4, і.т.д., Ой прий - ди при - ли - ни ти, яс - не - є сон - це

то я те - бе пу - шу та й че - рез ві - кон - - це!"

Ой коли б той вечір
Та й повечоріло,
То б моє серденько
Та й повеселіло!

Ой коли б той вечір
Та й сонечко зайшло,
То б моє серденько
Та й до мене прийшло!

„Ой прийди, прилини
Ти, яснее сонце,
То я тебе пушу
Та й через віконце!“

Ой як упускала, —
Легенько зітхала,
А як випускала, —
Плакала, ридала.

Ой як випускала, —
Плакала й ридала,
Вийшла за ворота, —
Правдоньки питала.

— Чи ти мене любиш,
Чи з мене смієшся,
До другої ходиш,
Та й не признаєшся?

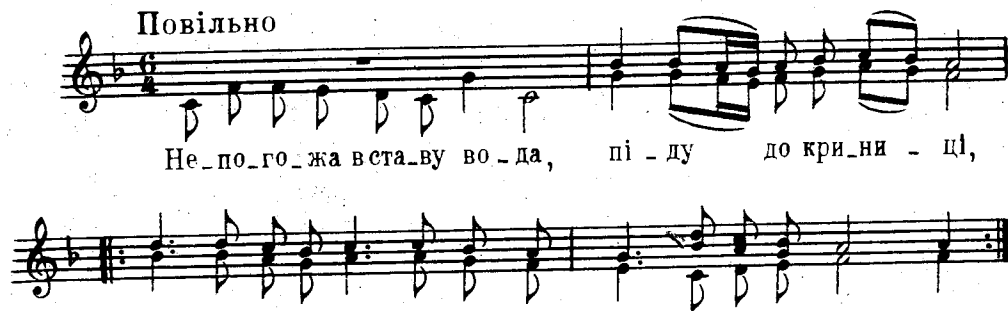
— Ой я тебе люблю
І любити буду,
Признаюсь по-правді
Сватати не буду!

Не дозволять батько,
Не дозволять мати,
Ще й рід не дозволить
Дівчиноньку взяти.

Ще й рід не дозволить
Дівчиноньку взяти...
Стиха говорімо,
Щоб не вчула мати!

Не погожа в ставу вода *

Повільно



Не_по_го_жа в ста-ву во-да, пі-ду до кри-ни - ці,

не по-до-бав дів_чи_нонь_ки, пі-ду до вдо-ви - ці.

Не погожа в ставу вода,
Піду до криниці,
Не подобав дівчиноньки,
Піду до вдовиці. } *Двічі*

Ой у теї удівоньки,
Хата на помості,
Приїхали до вдівоньки } *Двічі*
Три козаки в гості.

Один прийшов під ворота,
Другий коня в'яже,
Третій, парень молоденький } *Двічі*
„Добрий вечір!“ каже.

— Добрий вечір, удівонько,
Дай води напиться,
Хорошую дочку маєш } *Двічі*
Позволь подивиться.

Стоїть вода у кухлиці
Візьми та й напийся, —
Сидить дівка у світлиці — } *Двічі*
Біжи подивися.

Гей, нічка темна *

Широко, співуче



Гей, ніч - ка тем - на, не - ве - се - ла - я,

гей, го - ло - вонь - ка мо - я бід - на - я.

Гей, нічка темна, невеселая,
Гей, головонька моя бідная.

Гей, головонька моя бідная,
В мене матінка та нерідная.

Гей, послала мене рано по воду,
Гей, не до річки, не до озера.

Гей, не до річки, не до озера,
До глибокого та колодязя.

Гей, а в колодязі та холодная вода,
Гей, там козак напуває коня.

Гей, нема бочки, ні відеречка,
Ні козака... мого сердечка.

Чи ти, ненько, чула

Тихо, з жалем

- Чи ти, нень - ко, чу - ла, як я в те - бе бу - ла,

як си-ва - я зо-зу - лень - ка під ві-кон - цем гу-ла

— Чи ти, ненько, чула,
Як я в тебе була,
Як сивая зозуленька
Під віконцем гула.

— Ой я, доню, чула,
Та й не обзивалася,
Бо я тебе, моя доню,
Не сподівалася.

Коли тебе, моя доню,
В гості сподіваться,
Чи в суботу на вечерю,
Чи в неділю вранці?

— Тоді мене, нене,
Сподівайся в гості,
Як виросте у світлоньці
Трава на помості.

Росла, росла, травка
Та й сохнути стала,
Ждала, ждала мати дочку
Та й плакати стала.

Ой з-за горки, з-за крутої

Помірно, маршем



Ой з-за горки, з-за крутої
Козак сіно косить,
З-за другої, кам'яної,
Дівка воду носить.
Вона носить, вона носить
Та все бога просить:
— Создай, боже, создай боже,
Та на сіно дощик!
Ой щоб сіно примочило,
Косу притупило,
Молодому козакові
Ручки притомило!

Ой гуляв козак по Дону*

Широко, схвильовано



Ой гуляв козак по Дону,
Козак молодий;
Дівка сльози ронить
За бистрою рікою.

Гей, з-за гори туман налягає

Помірно, широко



Гей, з-за го - ри ту - ман на - ля - га - є,
гей, із-за го-ри ту-ман на-ля-га - є,
за ту - ма - ном ні - чо - го не вид - но,

Варіант:



Гей, з-за го - ри ту-ман на - ля - га - є,
гей, ой з-за го-ри ту-ман на - ля - га - є,
за ту - ма - ном ні - чо - го не вид - но,

Гей, з-за гори туман налягає, (2)
За туманом нічого не видно,
Тільки видно в степу криниченьку, (2)
Там холодна вода-водиченька.
Ой там козак коня напуває, (2)
А дівчина води підливає.
„Поїдем, дівко, поїдем, дівко, (2)
З нами, козаками!“
Вийшла мати за нову комору — (2)
Нема дочки, нема й поговору...
Ввійшла мати знадвору, до хати, (2)
Да стала своїх синів пробуджати:
„Сини мої, сини мої, сини дорогії, (2)
Сідляйте коні воронії,
Поганяйте битими шляхами, (2)
А доганяйте та сестру з козаками!“

Ой чия то пшениченька

Помірно



Ой чия то пшениченька,
 Що до низу гони?
 Ой то ж того козаченька,
 Що чорні брови.

За нашою слободою

Поволі



За нашою слободою (2)
 Родить жито з лободою,
 Родить жито ще й пшениця — (2)
 А чом козак не жениться?
 Посилає мене мати (2)
 Зеленого жита жати.
 Не подоба мені, мати, (2)
 Зеленого жита жати,
 Та подоба мені, мати,
 Кониченька осідлати,
 На Україну поїхати.
 Ой, поїхав на Україну, (2)
 Пустив коня на долину,
 А сідельце — на калину, (2)
 А сам приліг на годину.

Ой хто мене вірно любить, (2)
 То той рано мене збудить!
 Ой добра година: (2)
 Десь узялась дівчинонька,
 Білявая на личеньку,
 Та полола пшениченьку, (2)
 Та вирвала травиченьку,
 Та вдарила по личеньку: (2)
 — Вставай, вставай козаченьку.
 Вставай, вставай: годі спати, (2)
 Бо вже коня не видати!

Ах, ти вишенько, ти черешенько



Ах, ти вишенько, ти черешенько!
 Ой коли ти зійшла, коли виросла?
 Я весной зійшла, літом виросла,
 На крутім берегу становилася,
 На крутім берегу становилася.
 На Дунай-на ріку похилилася.
 На Дунай-на ріку похилилася,
 Молода дівчина зажурилася.
 Стукотить, гуркотить під віконечком...
 „Ой чи вор, чи злодій, чи розбійничок?
 „Ой ні вор, ні злодій, ні розбійничок.
 А прийшов до тебе любий милий твій;
 — Я прийшов до тебе розпроститися,
 Чи дозволиш, душа, оженитися?“

Ой у полі криниченька *

Поволі



Ой у по - лі кри - ни - чень - ка,
ой у по - лі кри - ни - чень - ка, там хо - лод - на - я во - да.

Ой у полі криниченька,
Ой у полі криниченька,
Там холодная вода...

На городі огірочки

Швидко



На го - ро - ді о - гі - роч - ки під зе - ле - ним
ли - стом, ви - клика - є ко - зак дів - ку не гу - ком, а сви - стом.
Гей, гей, не гу - ком а сви - стом.

На городі огірочки під зеленим листом,
Викликає козак дівку не гуком, а свистом,
Гей, гей, не гуком, а свистом. (2)

— Ой чи чула, дівчинонько, як я тебе кликав?
Коло твоїх ворітчок сірим конем їхав,
Гей, гей, сірим конем їхав. (2)

— Ой чи чула, чи не чула, не обзивалася,
Нічка темна, дрібний дощик — не сподівалася,
Гей, гей, не сподівалася. (2)

— Бодай же ти, дівчинонько, зозулі не чула,
Як ти мого голосочку крізь сон не почула,
Гей, гей крізь сон не почула. (2)

— Ой якби я зозуленька та крилечка мала,
То б я свою Україну навкруг облітала,
Гей, гей навкруг облітала, (2)

То б я свою Україну навкруг облітала,
То б я свого миленького по шапці пізнала,
Гей, гей, по шапці пізнала. (2)

Ой ходила дівчина*

Помірно



Ой хо-ди - ла дівчи-на по-підвиш-не - вий сад,



щи - па - ла, зри - ва - ла сад зе-ле-ний-ви-но-град.

Ой ходила дівчина
Попід вишневий сад,
Щипала, зривала
Сад зелений — виноград.

Ой стелиться барвіночок *

Помірно

Одна Всі

Ой сте - лить - ся бар - ві - но - чок од ко - ре - ня ли - стом,
од ко - ре - ня ли - стом, кли - че ко - зак
дів - чи - нонь - ку не го - ло - сом, сви - стом.

Ой стелиться барвіночок
Од кореня листом, (2)
Кличе козак дівчиноньку
Не голосом, свистом.

— Чи чула ти, дівчинонько,
Як я тебе кликав, (2)
Через твоє подвір'ячко
Сивим конем їхав?

— Ой хоч чула, хоч не чула,
Не озивалася, (2)
Нічка темна, дрібен дощик —
Не сподівалася.

— Бодай же ти, дівчинонько,
Зозулі не чула, (2)
Як ти мого голосочка
Крізь сон не почувала.

Я сьогодні тута *

Помірно

Я сьо - год - ні ту - та, а завт - ра по - ї - ду,



бу-деш, ми - ла, при-па-да - ти аж до мо - го слі - ду.

Я сьогодні і тут,
А завтра поїду,
Будеш, мила, припадати
Аж до мого сліду.

Чого, селезень, сумний, невесел *

Поволі, сумно



Чо - го, се - ле - зень, сум-ний, не - ве - сел,



сум-ний, не - ве - сел, не - від - ра - діс - ний?

Чого, селезень, сумний, невесел,
Сумний, невесел, невідрадісний?
— Ой як мені жить, веселому быть, —
Любив вутінку, не можу забути!
Ще вчора була вутінка моя,
Сьогодні, чути, застрілена.
Якби на воді, то не жаль мені,
А то на горі, в шовковій траві.
— Чого, ти, козак, сумний, невесел,
Сумний, невесел, невідрадісний?
— Ой як мені жить, веселому быть, —
Любив дівчину, не можу забути!
Ще вчора була дівчина моя,
Сьогодні, чути, засватана.
Якби на село, то не жаль мені,
А то через двір, ще й товариш мій.

Гей, у лісі, в лісі

Помірно, широко

Один Двоє

Гей, у лісі, в лісі стоять два дубочки,
гей, схилилися верхи докупочки.

Гей, у лісі, в лісі
Стоять два дубочки,
Гей, схилилися
Верхи докупочки.

Сіли ж вони, сіли
Та й загуркотіли:
„Гей, горе ж тому
Та й нежонатому!

Схилились, схилились
Верхи докупочки,
Гей, там сиділи
Аж два голубочки.

А ще гірше тому,
А хто кого любить!
Гей любить козак
Молоду дівчину.

Сиділи, сиділи.
Знялись — полетіли,
Гей, в чистім полі
На роздоллі сіли.

Любить її, любить —
Не може узяти,
Гей, любить, любить —
Не може узяти!“

Ой ти місяцю

Помірно

Ой ти місяцю, а я зіронька ясна,
ой ти парубок, а я дівонька красна.

Ой ти місяцю,
А я зіронька ясна,
Ой ти парубок,
А я дівонька красна.

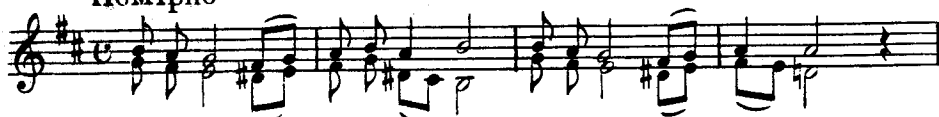
Ой ти парубок,
А я, дівонька красна,
В вишневім саду
Тобі коника пасла.

Ой пасла, пасла
До самої ночі,
Припала роса
На мої карі очі.

Не так на очі,
Як на русую косу,
Серце козаچه,
Віночка не доношу.

Ой пожену на яр товар*

Помірно



Ой по-же-ну на яр то-вар, на го-ру-те-ля-та,



ста-ну, гля-ну, подив-лю-ся, де ми-ло-го ха-та.

Ой пожену на яр товар,
На гору — телята,
Стану, гляну, подивлюся,
Де милого хата.
Ой не видно тої хати,
Тільки видно грушу,
Туди мою щогодини
Пориває душу.
Ой не видно тої хати,
Тільки видно токи,
Там мій милий походжає.
Та узявшись в боки.

Темна нічка, невидна *

Помірно

Тем - на ніч - ка, не - вид - на, гей,

тем - на ніч - ка, не - вид - на, гей,

о - сін - ня - я, хо - лод - на.

Темна нічка, невидна, гей, (2)
Осіння, холодна.

Ой піду я в лужочок, гей, (2)
Пущу стиха голосок.

Пущу стиха голосок, (2)
Чи не почує мій дружок.

Навкруг лужка обійшла, гей, (2)
Ніде дружка не знайшла.

Тільки знайшла слідочок, гей, (2)
Де походив дружочок.

Вирву з калини листочок, гей, (2)
Та пристелю слідочок,

Щоб слід пилом не припав, гей, (2)
Щоб мій милий не скучав.

Ой вийду я на могилу *

Широко



Ой вийду я на могилу — (2)
Видно лісу половину,
Ой там Роман коня пасе. (2)
А дівчина воду несе.
Роман коня покидає, (2)
А дівчину переймає,
Та дівчину переймає, (2)
З плечей відра іздіймає.
— Ой Романе, Романочку, (2)
Не лий води додолочку,
Не лий води додолочку: (2)
Лає мати щораночку.
Ще й казала: „Буду бити, (2)
Щоб Романа не любити“.
— Навчу, дівко, що казати, (2)
Щоб не била тебе мати:
— Тепер, мати, не научиш, (2)
Бо з Романом не розлучиш.
Роман білий, я русява — (2)
Романові буду пара.

Половина садів цвіте *

Широко





Половина садів цвіте,
 Половина в'яне,
 Усі хлопці на вулиці,
 А мого немає.
 Чи він шиє, чи він крає
 Чи дома немає?
 В чистім полі, в Дунаєчку
 Коня напуває.
 Ой кінь ірже, води не п'є,
 Він дорожку чує.
 Десь мій милий, чорнобривий
 По світу мандрує.

Хмарка наступає

Помірно, широко



Хмарка наступає,
 Дрібен дощ іде,
 Козак до дівчини,
 А щовечора йде.

Козак до дівчини
 Щовечора йде,
 „Добрий вечір!“ каже
 Ще й ручку дає.

„Добрий вечір!“ каже
 Ще й ручку дає:
 — Дівчино, голубко,
 Порадь же мене.

Дівчино, голубко,
 Порадь же мене:
 Чи мені женитись,
 Чи ждати тебе?

— Женись, козаченьку,
 Як тобі пора,
 А я погуляю:
 Я ще молода.

Чом дуб не зелений *

Помірно



Чом дуб не зелений?
 Бо туча прибила.
 Чом козак невеселий?
 Бо лиха година.

Ой як мені жити,
 Веселому бути?
 Любив я дівчину,
 Не можу забути.

Любив я дівчину, —
 Розраїли люди...
 Мені, молодому,
 Пароньки не буде.

Тільки ж мені пари
 Що оченьки карі,
 Тільки й до любові
 Що чорнії брови.

Чорні брови маю,
 Та й не оженися,
 Піду до річеньки
 З жалю утоплюся.

— Не топись, козаче,
 Бо душу загубиш,
 Ходім повинчаймось,
 Коли вірно любиш!

Розкопайте гору*

Співуче



Розкопайте гору,
Розкопайте круту гору —
Нехай не сиплеться!

Нехай не сиплеться,
Розведіте те кохання —
Нехай розійдеться!

Нехай розійдеться!..
Не розлучать батько й мати,
Ні два рідних брати!

Ой летіла зозуленька*

Спокійно

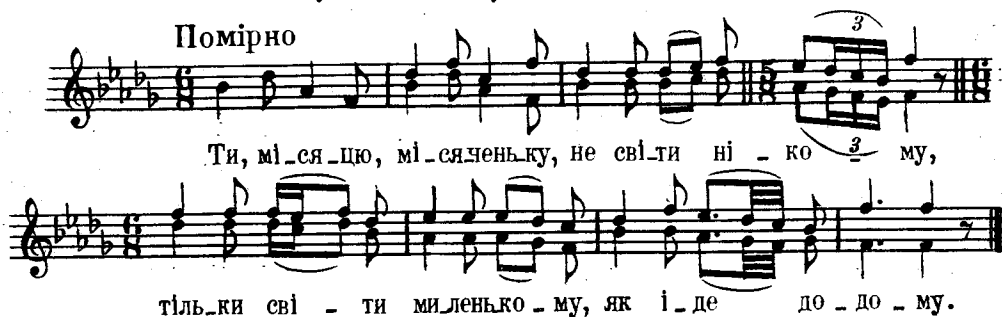


Ой летіла зозуленька
Через сад куючи,
Ой заплакав козаченько,
Од дівчини йдучи.
Ой прийшов же він додому —
Не каже нікому —
Ой і сів собі кінець столу,
Підперся рукою.
Його мати ходить,
Білі ручки ломить...
„Ой сину мій, единичку,
Що ж ти не говориш?
Чи ти, сину, спився?
Чи з дороги збився?
Чи ти в теї чорняві
Трутизни напився?“

„Я, мамо, не спився,
Ні з дороги збився, —
Тільки в тої чорняві
Трутизни напився!“
Приходять до нього
Товариші його,
Стали його розважати,
Кличуть пить, гуляти.
Приходять другії
Та кличуть косити...
„Ой не можу, товариші,
Головки зносити“.
Приходять третії,
Кличуть копи класти...
„Ой не можу, товариші,
Головки підвести!“

Ти, місяцю, місяченьку *

Помірно



Ти, місяцю, місяченьку,
Не світи нікому,
Тільки світи миленькому,
Як іде додому.

Світи йому ранесенько
Та й розганяй хмари,
А як же він іншу має,
То зайди за хмари.

Світив місяць, світив ясний
Та й зайшов за хмари,
А я, бідна, гірко плачу —
Зрадив мене милий.

Світи, світи, місяць

Широко, співуче



Світи, світи, місяць,
Ще й ясна зоря,
Просвіти доріжку
Аж на край села.

Просвіти доріженьку
Аж на край села,
Аж до того двору,
Де живе вдова.

А у теї вдівоньки
Дочка молода,
По світлоньці ходить,
Чеше волоса.

Чеше вона, чеше,
Перечісує,
Голубою стрічкою
Переплітує.

Голубою стрічкою
Переплітує,
А другою, красною,
Перев'язує.

А другою, красною,
Перев'язує,
Та до свого милого
Переказує:

— Ой ти, милий, миленький,
Скарай тебе бог,
Утопав доріженьку
Через темний луг.

Утопав доріженьку,
Перестав ходять,
Мене, молоденькою,
Перестав любить.

Ой у полі дві тополі *

Не швидко



Ой у полі дві тополі,
А третя вишня,
Грає козак на дудочку,
Щоб дівчина вийшла.
Виходь, виходь, дівчинонько,
Як вже виходила,
Кажі мені щирю правду,
Що ти говорила.
Нащо тобі, козаченьку,
Та правда здалася,
Сидить мати в віконечку —
Піди запитайся.
— Одчинь, одчинь, тещо, сіни,
Хай води нап'юся,

Хорошую дочку маєш,
Нехай подивлюся!
— Там надворі криниченька
То піди напийся,
Сидить дочка в віконечку —
Піди подивися!
— Ой, чи чула, чи не чула,
Як я тебе кликав
І під твоїм віконечком
Сивим конем їхав?
— Ой чи чула, чи не чула,
Не сподівалася,
Бо на тебе, молодого,
Не надіялася.

Гей, розвилосся три берези різно *

Широко, співуче



Гей, розвилосся три берези різно,
Гей, ходив козак до дівчини пізно.
— Гей, прошу тебе, не ходи до мене,
Гей, буде слава на тебе й на мене!

— Гей, а я слави повік не боюся,
Гей, з ким люблюся, з тим не наговорюся.
Гей, з ким люблюся, з тим не наговорюся,
З ким кохаюсь — ціду повинчаюсь.

Ой що то,мати*

Помірно



Ой що то, мати,
 Що то за коханнячко?
 Весь день робота,
 А вночі неспаннячко.
 Пітухи п'ють,
 А я у дівчини сиджу,
 Прийду додому,
 Сам себе ненавиджу.
 Прийшов я додому
 Та й сів розуватися
 Так тихенько,
 Щоб не чула ненька.
 Ненька почула
 Та й стала нарікати:
 — Кого ти любиш,
 Тую велю брати!

Росла,росла калинонька*

Широко



Росла, росла калинонька,
 Росла, росла червоная,
 Та й на море схилилась.

Та й на море схилилась,
А молода журилась,
Що й од роду дрізnilась.

Що й од роду дрізnilась,
Що й од роду, од родочку...
Тяжко, важко животочку.

Тяжко, важко животочку,
Тяжко, важко та й не легко,
Десь миленький далеко.

Котилася ясна зоря з неба

Повільно

Один



Ко - ти - ла - ся я - с - на зо - ря з не - ба,

Хор



та й у - па - ла до - до - лу, та й у - па - ла до - до - лу.

Котилася ясна зоря з неба,
Та й упала додолу. (2)
Журилася молода дівчина
Та й своєю бідою: (2)
„Ой, хто ж мене, молоду дівчину,
Та заведе додому?“ (2)
Обізвався козак молоденький
Та й на воронім коню: (2)
„Гуляй, гуляй, молода дівчино —
Я додому заведу!“ (2)
„Веди, веди, молодий козаче,
Веди, не барися, (2)
Бо за мною, молодою,
Увесь рід зажурився. (2)
Не так весь рід,
Як батько та мати, (2)
Хотять мене, молоду дівчину,
Та й за іншого дати!“ (2).

Ой гаю мій, гаю

Повільно

Хор

Один

та густий, не прогляну.

Ой га - ю мій, га - ю, та густий, не прогляну,

Ой гаю мій, гаю,
 Та густий, не прогляну, (2)
 Та густий, зелененький,
 Де гуляє миленький. (2)
 Гуляє, гуляє,
 Сивим коником грає... (2)
 Вся челядь гуляє,
 Тільки моєї немає. (2)
 В піч дрова рубає,
 В печі запалила, (2)
 Вечеряти наварила,
 Матір спать положила: (2)
 — Ой лягай, мати спати,
 А я піду гуляти, (2)
 А я піду до вишні:
 Полюбила до мислі! (2)
 А я піду до груші:
 Полюбила до душі! (2)
 А я піду до гаю:
 Прийди, серце, москалю! (2)

Ой Грицю, мій Грицю

Широко

Ой Грицю, мій Гри - цю, за - дон - ський ко - за че,

за - ду - мав же - нить - ся, - вся У - кра - ї на пла - че.

Ой Грицю, мій Грицю, задонський козаче,
 Задумав жениться, — вся Україна плаче.
 Не так Україна, — молода дівчина,
 Молода дівчина Гриця полюбила.
 Полюбила Гриця та й причарувала,
 Дала йому чари, які сама знала.
 Вивела коника, сама осідлала,
 Винесла стремена та й остременила.
 Винесла розчоску, кудри розчесала,
 Давала вечерю, яку зготувала,
 Молодого Гриця на ніч запрошала.
 „Ой рад би я, дівко, нічку ночувати,
 Та боюся, дівко, щоб не знала мати“.
 Ой, як упускала — тяженько зітхала,
 А як випускала — то й плакати стала.
 Оце тобі, Грицю, дівчата багаті!
 Оце тобі, Грицю, сам ти винуватий!

Ой гиля, гиля

Широко, не послішаючи

Ой ги-ля, ги-ля, ву-тоньки, на став! Доб-рий ве-чір, дів-

-чи-но! Бо я ще не спав. Добрийвечір дівчино! Бо я ще не спав.

Ой гиля, гиля,
 Ву-тоньки, на став!
 Добрий вечір, дівчино! } *Двічі*
 Бо я ще не спав.

Ой боже, боже!
 Який я удався?
 Брів я через річеньку } *Двічі*
 Та й не вмивався.

Ой не спав, не спав,
 Не буду спати,
 Дай же мені, дівчино, } *Двічі*
 Повечеряти!

Я ж не вмивався,
 Я й не втирався —
 Чим я тобі, дівчино, } *Двічі*
 Чим сподобався?

Молоденький козаче

Помалу

Мо-ло-день-кий коза - че, не ходи ти до ме - не;



ой сам же ти доб-ре знаєш ме-не б'ють через те - бе.



Молоденький козаче,
Не ходи ти до мене;
Ой сам же ти добре знаєш:
Мене б'ють через тебе.

Гей, тече річка

Повільно

Один

Хор



Гей, тече річка, річка,
Гей, з Полтавочки,
В синє море впадає:
Там козак молоденький,
Гей, молоденький
Пару коней напуває.
Пару коней напуває,
Гей, та пару коней,
Сам з дівчиною розмовляє.

А вже третій вечір

Помірно

А вже тре-тій ве-чір, як дів-
-чи-ну ба-чив, хо-джу ко-ло ха-ти - ї - ї
не ви-да-ти; вий-ди, дів-чи-но, вий-ди, ри-б-чи-но,
вий-ди, сер-день-ко, у-ті-хо мо-я!

А вже третій вечір,
Як дівчину бачив,
Ходжу коло хати —
Її не видати;

Правда, дівчино,
Правда, рибчино,
Правда, серденько,
Утіхо моя!

Вийди, дівчино,
Вийди, рибчино,
Вийди, серденько,
Утіхо моя!

Було не ходити
Коло мої хати,
Було не топтати
Кудрявої м'яти.

Не вийду, козаче,
Не вийду, собою:
Мене мати лає,
Гулять не пускає.

Правда, дівчино,
Правда, рибчино,
Правда, серденько,
Утіхо моя!

На городі верба рясна

Помірно

Один

На го-ро-ді вер-ба ряс-на,
Один

Хор

на го-ро-ді вер-ба ряс-на, там сто-я-ла дів-ка кра - сна.

На городі верба рясна, (2)
 Там стояла дівка красна.
 Хорошая та вродлива, (2)
 Її доля нещаслива.
 Її доля нещаслива, (2)
 Нема того, що любила.
 Нема його і не буде: (2)
 Розраїли вражі люди.
 Розраїли, розсудили, (2)
 Щоб ми в парі не ходили.
 А ми в парі ходить будем, (2)
 Дружка дружку любить будем.
 Та підемо у лісочок, (2)
 На жовтесенькій пісочок.
 Там сядемо, одишемо, (2)
 Дрібні листи напишемо,
 Дрібні листи напишемо (2)
 Та до батька одішлемо.

Їхав козак за Дунай

В темпі марша

Ї-хав ко-зак за Ду-най, ска-зав: „Дівчи-но, про-щай!“

Ти ко-ни-ку во-ро-ненький, не-си та гу-ляй!“

Їхав козак за Дунай,
Сказав: „Дівчино, прощай!
Ти конику вороненький,
Неси та гуляй!“

Постій, постій, козаче,
Твоя дівчина плаче:
„З ким ти мене покидаєш?
Тільки подумай!“

„Білих ручок не ламай,
Ясних очок не втирай,
Мене з війни із славою
К собі дожидай!“

„Не хочу я нічого,
Тільки тебе одного:
Ти будь здоров, мій миленький,
А все пропадай!“

Свиснув козак на коня:
„Зоставайся, молода!
Я приїду, як не згину,
Через три года;

Тебе ж, мила, не забуду,
Поки жив на світі буду!
Коли ж умру на війні,
Поплач обо мні!“

Ой приїхав козаченько *



Ой приїхав козаченько з поля
Та прив'язав коня до явора.

Та прив'язав коня до явора,
А сам пішов до синього моря.

А сам пішов до синього моря,
Заболіла головонька з горя.

Заболіла головонька з горя:
„Засваталась дівчинонька моя!

Ой дай боже неділі діждати,
Пошлю людей дівчину сватати.

Пошлю людей дівчину сватати,
А сам стану під вікном слухати.

А сам стану під вікном слухати,
Ой що ж буде дівчина казати?“

А дівчина по світлоньці ходить,
Білі ручки до серденька ломить,

Білі ручки до серденька ломить,
До матінки стихенька говорять:

„Ой ти, мати, порадице в хаті,
Порадь мене, що людям казати.

Чи мені рушнички краяти,
Чи мені людей одсилати?“

„Не тра, доню, рушнички краяти,
А тра, доню, людей одсилати“.

„Як ти хочеш людей одсилати
Та дай мені сорочку вмирати“.

„Не дам, доню, сорочку вмирати,
Ой дам, доню, рушнички краяти“.

Ой з-за гори сонце мріє*

Швиденько, радісно



Ой з-за го-ри сон-це мрі-є, там при-воль-ний ві-тер ві-є.



Ой там хо-дить чу-мак го-жий, на ли-ченьку кра-ще ро-жі.

Ой з-за гори сонце мріє,
Там привольний вітер віє.
Ой там ходять чумаки гої,
На личеньку краще рожі.

Говорили усі люди,
Говорили ще й сусіди,
Говорили ще й сусіди:
„Вже твій чумаки не приїде“.

Я не могла надивитися —
Та до нього залицяється.
А він мною не став гордити,
Прирік слово та й став любити.

А вже чумаки приїжджає
Та на волики гукає:
„Ой, гей, ой, гей близько хати
Тра дівчину одвідати!“

Крізь віконце вискочила,
Та й до нього говорила:
„Здоров, здоров, мій чумаче,
Нехай же наш ворог плаче!“

Ой ковалю, коваленку *

Широко, з жалем



Ой ковалю, коваленку,
 Чом не встаєш рано-пораненьку?
 Чом не встаєш рано-пораненьку,
 Чом не куєш залізо тоненько?
 Чи у тебе заліза немає,
 Чи у тебе сталі нехватає?
 Чи у тебе сталі нехватило,
 Чи у тебе дівчина не мила?
 — Була в мене дівка Катерина,
 Вона мене зсушила, зв'ялила.
 Вона мене зсушила, зв'ялила,
 Вона мені сраму наробила.

Горе, горе, а хто оженився *

Рухливо, з почуттям



Горе, горе, а хто оженився,
 А ще гіркіше, хто з ким розлучився.
 Розкинувся явір з ліщиною,
 Розлучився парень з дівчиною.
 Прийшов стиха парень під віконце:
 „Що ти робиш, моя мила, серце?
 Чи ти сидиш, чи що робиш,
 Чом до мене стиха не говориш?“
 Сама-бо я долю прогнівила,
 Була б з милим по саду ходила.
 Була з милим по саду гуляла,
 Була б з милим стиха розмовляла.

Широкая левадонька *



Широ - ка - я ле - ва - донь - ка, а гу - ста лі - щи - на,



я на ту - ю ле - ва - донь - ку ко - ро - ви го - ни - ла.

Широкая левадонька,
А густа ліщина,
Я на тую левадоньку
Корови гонила.

Дурний давав, дурний давав,
А розумна брала,
Прийшла зима — кислиць нема,
Щоб я оддавала.

Я на тую левадоньку
Корови гонила,
Дивуюся сама з себе,
Що дурня любила!

Зажди, дурню, до осені,
Як будуть родити,
Куплю мірку за копійку —
Перестань ходити.

„Ой чом же ти, дівчинонько,
Перше не сказала,
Як од мене та гостинці,
Та яблука брала?!“

Не лай, дурню, не лай, дурню,
Бо ще й буду бити,
Ой знай, дурню. на другий раз
Як дівку любити!

Гей, через гору та в долину *



Гей, че - рез го - ру та в до - ли - ну,



че - рез го - ру та в до - ли - ну не ходи до ме - не, вражий си - ну.

Гей, через гору та в долину,
Через гору та в долину
Не ходи до мене, вражий сину,

Гей, бо я роду не такого,
Бо я роду не такого,
Щоб любила аби кого!

Гей, бо я роду статецького,
Бо я роду статецького,
Полюбила сина отецького.

Гей, полюбила — поцілую,
Полюбила — поцілую,
З отецьким синочком помандрую.

Гей, помандрую у мандрівку,
Помандрую у мандрівку,
Любив козак дівку всю петрівку.

Гей, всю петрівку й косовицю,
Всю петрівку й косовицю
Любив козак дівку-красавицю.

Піду у садочок *

Помірно

Пі - ду у са - до - чок та вир - ву ві - но - чок,
у - сте - лю, у - кри - ю ми - ло - го слі - до - чок.

Піду у садочок
Та вирву віночок,
Устелю, укрию
Милого слідочок.
А щоб той слідочок,
Пташки не збродили,
Щоб мого милого
Інші не любили.

Колись моя стара ненька

Швиденько
Один

Ко_ли_сь мо_я ста_ра нень_ка змо_ло_ду, як мак цві_ла,
а змо_ло_ду все ди_ви_ла: гар_ну до_ню спо_ви_ла.

Всі
Туп, туп, ні_жень_ка_ми, цок, цок, під_ків_ка_ми!
Гоп, чук, га! тро_па_ка! Бо я зро_ду та_ка!

Колись моя стара ненька
Змолоду, як мак, цвіла,
А змолоду все дивила:
Гарну доню сповила.

Туп, туп, ніженьками,
Цок, цок, підківками!
Гоп, чук, га! тропака!
Бо я зроду така!

Чи на толоку збирають, —
До всього я придалась,
Хлопці з другими жартують,
А од мене знають — зась!

Туп, туп і т. д.

Ой пішла б я на музики,
Щоб дав батько п'ятака,
Закрутилася б навіки
Та вдарила б тронака!

Туп, туп і т. д.

Одна гора високая, а другая низька

Повільно

Один



Од-на го-ра ви-со-ка-я, а дру-га-я низь-ка, од - на ми-ла

Усі Швидько



да-ле-ка-я, а дру-га-я близь-ка. Гей-я, гей! Гей-я,

Дуже швидко



гей! Дів-чи-но мо-я ми-ла, ко-ха-на-я, чор-но-бри-ва!



Дів-чи-но мо-я ми-ла, сол-да-ти-ка по-лю-би-ла!

Одна гора високая,
А другая низька,
Одна мила далекая,
А другая близька.
Гей-я, гей! Гей-я, гей!

Ой у тої, далекої,
Воли поздиhaють,
А у цеї, близенької,
Брови не злиняють.
Гей-я, гей! Гей-я, гей!

Дівчино моя мила, і т. д.

Дівчино моя мила.
Коханая, чорнобрива!
Дівчино моя мила,
Солдатика полюбила!

Ой у тої, далекої,
Рушник на кілочку,
У цеї, близенької,
Брови на шнурочку.
Гей-я, гей! Гей-я, гей!

Дівчино моя мила, і т. д.

А у тої, далекої,
Воли та корови,
А у цеї, близенької,
Да чорні брови.
Гей-я, гей! Гей-я, гей!

Ой я тую, далекую,
Мітлами помічу,
А до цеї, близенької,
Соколом полечу.
Гей-я, гей! Гей-я, гей!

Дівчино моя мила, і т. д.

Дівчино моя мила, і т. д.

Ой я тую, далекую,
Хлопцям подарую,
А до цеї, близенької,
Та й сам помандрую.
Гей-я, гей! Гей-я, гей!

Дівчино моя мила, і т. д.

На вулиці скрипка грає

Швиденько

На ву-ли-ці скрипка грає, бас гу-де, ви-мов-ля-є...

Ме-не ма-ти не пу-ска-ють на ву-ли-цю по-гу-лять.

Трохи швидше

Пу-сти ж мене, мо-я ма-ти, на ву-ли-цю по-гу-ля-ти,

на ву-ли-цю по-гу-ля-ти, з па-руб-ка-ми жар-ту-вать.

На вулиці скрипка грає,
Бас гуде, вимовляє...
Мене мати не пускають
На вулицю погулять.
Пустити ж мене, моя мати,
На вулицю погуляти,
На вулицю погуляти,
З парубками жартувати.

Не займайте мене, хлопці

Не дуже швидко



Не займайте мене, хлопці, —
По телята я йду.
Будуть мене мати бити,
Як телят не найду.

Гей, учора горох
І сьогодні горох,
Прийди, прийди, мій миленький
Поговорим удвох.

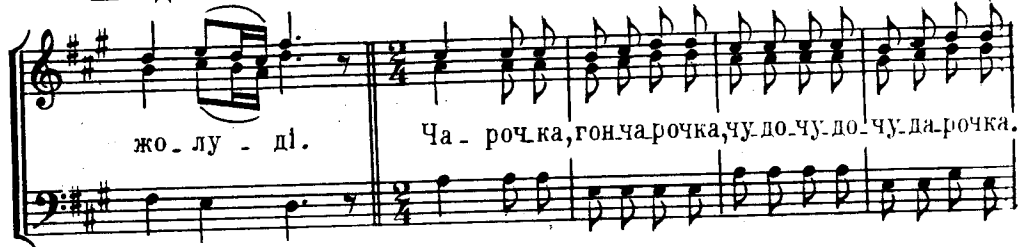
Гей, учора куліш,
І сьогодні куліш;
Прийди, прийди, мій миленький,
Мою душу потіш.

Не стій, дубе, не гуди

Повільно



Швиденько





Не сій, дубе, не гуди,
 На дубові жолуді.
 Чарочка, гончарочка,
 Чудо-чудо-чударочка.
 Де стояли кавалери,
 Там посіяли мачок!

Посіяла дівка льон. (2)
 Чарочка і т. д.

Та не вродив дівкам льон. (2)
 Чарочка і т. д.
 Та вродили буряки. (2)
 Чарочка і т. д.

На вулиці дощ, дощ

Швиденько



На вулиці дощ, дощ,
 На вулиці дрібний.

А братик сестрицю
 В колисці колише.

Ой люшеньки, люлі!
 На вулиці дрібний!

Ой люшеньки, люлі!
 В колисці колише!

Не ситичком сіє,
 Відром поливає.

„Сестрице маленька,
 Виростай скоренько!

Ой люшеньки, люлі!
 Відром поливає!

Ой люшеньки, люлі,
 Виростай скоренько!“

На городі терниця

Дуже швидко

На го-ро-ді тер - ня - ця, пре-по-га-ний сер - дить-ся,
сер - дить-ся та не ду-же, бо по-га-ний, то й бай-ду-же. то й бай-ду-же.

The musical score is written for voice and piano. It features a treble and bass staff with a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. The tempo is marked 'Дуже швидко' (Very fast). The melody is simple and rhythmic, with the piano accompaniment providing a steady bass line. The lyrics are in Ukrainian and describe a person who is angry and bitter because of a bad situation.

На городі терниця,
Препоганий сердиться,
Сердиться та не дуже,
Бо поганий, то й байдуже, } *Двічі*

На городі калюжа,
Моя мила не здуха:
Як музики вачує,
Дідько в ній танцює. } *Двічі*

Найму собі наймичку,
Сама сяду в запічку,
Найму собі цимбали,
Щоб ніжечки дримбали. } *Двічі*

Найму собі цимбали,
Щоб ніжечки дримбали,
Найму собі ще й баса,
Бо робити не ласа! } *Двічі*

На городі бузина

Дуже швидко

На го-ро-ді бу-зи-на, та-ка бі-ла, як і я, -
хто і - де, не ми - не, по-ці - лу - є ме-не.

The musical score is written for voice and piano. It features a treble and bass staff with a key signature of one flat (Bb) and a 2/4 time signature. The tempo is marked 'Дуже швидко' (Very fast). The melody is simple and rhythmic, with the piano accompaniment providing a steady bass line. The lyrics are in Ukrainian and describe a person who is beautiful and loved.

На городі бузина,
Така біла, як і я,
Хто іде, не мине,
Поцілує мене. } *Дівчі*

На городі бузина,
Пов'яло коріння,
А хто мене поцілує -- } *Дівчі*
Заробить спасіння!

А в городі бузина,
На їй листу нема;
Не совайся цілувати: } *Дівчі*
В тебе хисту нема!

На городі бузина
Коренистая,
Чортова дівчина -- } *Дівчі*
Норовистая!

А в городі шовковниця,
Чорні брови в поповича...
А я свої в сажу вмажу -- } *Дівчі*
Поповича переважу.

Ой там на дзвіниці,
Сповідав дяк молодиці,
Котра гарна молодиця --
То до сповіді годиться;
Котра руда та погана --
То та сповіді не згарна!

Літав комар



Літав комар
По чистому полю, (2)
Шукаючи, питаючи
Щасливої долі.
Літав комар,
Притомився, (2)
Похилився на дубочку,
Зажурився.
Вітер віє,
Повіває, (2)

Комарика з дуба
Проганяє.
Упав комар,
Як колода, (2)
Приключилась комарикові
Непригода.
Прилетіла
Муха з хати (2)
Молодого комарика
Рятувати.

Звідкі́ль вітер повіє

Швидко

Звід-кі́ль ві - тер по - ві - є, по - ві - є,
звід - ті́ль ми - лий при - ї - де, при - ї - де.

The musical score is written for voice and piano. It consists of two systems. The first system has three measures, and the second system also has three measures. The key signature has one flat (B-flat), and the time signature is 2/4. The melody is in the treble clef, and the accompaniment is in the bass clef. The lyrics are written below the notes.

Звідкі́ль вітер повіє, повіє,
Звідті́ль милий при́де, при́де.
Черво́нії чо́боти привезе,
Золо́тії підкі́вки піді́б'є.
Черво́нії чо́боти на кі́лку,
Золо́тії підкі́вки на шну́рку!

Ой ви, хлопці-молодці*

Швиденько, жартівливо

Один
Ой ви, хлоп - ці - молод - ці, на - ка - жі - те ді - вонь - ці;
Всі
тра - ра - ра - ра - ра - рай, на - ка - жі - те ді - вонь - ці.

The musical score is written for voice and piano. It consists of two systems. The first system is for a solo voice (Один) and has three measures. The second system is for a chorus (Всі) and has three measures. The key signature has one flat (B-flat), and the time signature is 2/4. The melody is in the treble clef, and the accompaniment is in the bass clef. The lyrics are written below the notes.

Ой ви, хлопці - молодці,
Накажіте дівонькі;
Тра-ра-ра-ра-ра-рай, } Дівчі
Накажіте дівонькі.

Нехай мене не судить,
Мене з челяддю не гудить,
Тра-ра-ра-ра-ра-рай, } Дівчі
Мене з челяддю не гудить.

Як дівчина почула,
То й з вулиці майнула,
Тра-ра-ра-ра-ра-рай, } Дівчі
То й з вулиці майнула.

„Що я буду робити,
Що не хоче любити?
Тра-ра-ра-ра-ра-рай, } Дівчі
Що не хоче любити?“

„Біжи, дівко, до гаю,
Накопавеш розмаю,
Тра-ра-ра-ра-ра-рай, } Дівчі
Накопавеш розмаю“.

Ще й до гаю не дійшла,
Розмай-корінь ізнайшла,
Тра-ра-ра-ра-ра-рай, } Дівчі
Розмай-корінь ізнайшла.

Полоскала на річці,
Випивала горілки,
Тра-ра-ра-ра-ра-рай, } Дівчі
Випивала горілки.

Пристапляла до печі,
Промовляла три речі,
Тра-ра-ра-ра-ра-рай, } Дівчі
Промовляла три речі.

Пристапляла до жару:
„Кипи, корінь, помалу,
Тра-ра-ра-ра-ра-рай, } Дівчі
Кипи корінь помалу“.

А ще корінь не вкипів,
А вже милий прилетів,
Тра-ра-ра-ра-ра-рай, } Дівчі
А вже милий прилетів.

„А чого ти прилетів,
Як ти мене не схотів?
Тра-ра-ра-ра-ра-рай, } Дівчі
Як ти мене не схотів?“

„Ой як мені не літять,
Як ти вмієш чарувать,
Тра-ра-ра-ра-ра-рай, } Дівчі
Як ти вмієш чарувать!“

Полоскала на льоду —
Випивала я меду,
Тра-ра-ра-ра-ра-рай } Дівчі
Випивала я меду.

То в колисці, то в коробці *

Жваво, з гумором



То в колисці то в коробці,
Тепер мене люблять хлопці,
Гей, ой, ой, ой, ноя, ноя, } Дівчі
Тепер мене люблять хлопці.

Як була я мала, мала,
Колисала мене мама,
Гей, ой, ой, ой, ноя, ноя, } Дівчі
Колисала мене мама.

А тепер вже я велика,
Треба мені чоловіка.
Гей, ой, ой, ой, ноя, ноя, } Дівчі
Треба мені чоловіка.

Не старого, не малого —
 Козаченька молодого,
 Гей, ой, ой, ой, ноя, ноя, } *Двічі*
 Козаченька молодого.

Коли любиш — люби дуже,
 А не любиш — не жартуй же,
 Гей, ой, ой, ой, ноя, ноя, } *Двічі*
 А не любиш — не жартуй же!

Не завдавай серцю туги,
 Не будеш ти — буде другий,
 Гей, ой, ой, ой, ноя, ноя, | *Двічі*
 Не будеш ти — буде другий.

Ой їхав я коло млина *

Жваво, жартівливо



Ой їхав я коло млина,
 Стоїть дівка, як калина,
 Ой, дуб, рубай дуба,
 Дівчинонько моя люба!

Ой не жаль було б воза,
 Коли б дівчина гожа,
 Ой, дуб, рубай дуба,
 Дівчинонько моя люба!

Я на неї задивився,
 Віз у мене поломився,
 Ой, дуб, рубай дуба,
 Дівчинонько моя люба!

А то руда та погана,
 Та й та воза поламала,
 Ой, дуб, рубай дуба,
 Дівчинонько моя люба!

Вийди, Грицю, на вулицю *

Жваво





За-грай ме-ні в со-пі-лоч-ку сти-ха, по-ма-лень-ку.

Вийди, Грицю, на вулицю
І ти, коваленку.
Заграй мені в сопілочку
Стиха, помаленьку.

Ой вийду я на вулицю
Стану у куточку;
„Не займайте мене, хлопці,
Удовину дочку“.

Сопілочка з калиноньки,
Ясенове денце,
Ой хто ж мене та не любить—
Рожен йому в серце.

Кличе мати вечеряти,
Галушки простигли.
„Стривай, мати, погуляю,
Женишки настигли!“

Ой вийду я на вулицю
Стану біля хати:
„Перестаньте, парубоньки,
З дівчат глузувати“.

Стривай, мамо, по вулиці
Я вздовж подивлюся,
Поцілюсь раз із милим
Та раз обнімуся“.

„Ой бодай вас, дівчаточка,
Побила морока,
Щебечете з парубками
Як в саду сорока“.

Куди їдеш, комисару?

Швиденько



Ку-ди ї-деш, ко-ми-са-ру? На яр-ма-рок у Рос-са-ву,



на яр-ма-рок, мо-я ма-ти, дів-чи-ни ку-пу-ва-ти.

Куди їдеш, комисару?
 На ярмарок у Россаву,
 На ярмарок, моя мати,
 Дівчини купувати.
 Питається мати сина:
 — Чи дорога та дівчина?
 — Тобі, мати, не питати,
 Що заправлять, треба дати!

Куди їдеш, Вир'яне?

Помірно



- Ку - ди . ї - деш, Вир'я - не, ку - ди ї - деш, Вир'я - не?

— Куди їдеш, Вир'яне? (2)
 — На ярмарок, мій пане! (2)
 — Ой що везеш, Вир'яне? (2)
 — Хуру дівок, мій пане! (2)
 — Ой чому, Вир'яне? (2)
 — По сто рублів, мій пане! (2)
 — Ой, дорого, Вир'яне! (2)
 — Бо робочі, мій пане! (2)
 Все пороблять, мій пане, (2)
 На вулицю не ходять! (2)
 — Куди їдеш, Вир'яне? (2)
 — На ярмарок, мій пане! (2)
 — Ой що везеш, Вир'яне? (2)
 — Хуру хлопців, мій пане! (2)
 — Чому, Вир'яне?
 — По три шаги, мій пане! (2)
 — Ой, дешево, Вир'яне! (2)
 — Бо ледачі, мій пане, (2)
 Бо робити не хотять, (2)
 На вулицю ходять, аж дрижать! (2)
 Покочу я гребінець — (2)
 Всі дівчата, у танець! (2)
 Покочу я долото — (2)
 Всі парубки, в болото! (2)

Не тепер по гриби ходити

Жартівливо

Не те-пер, не те-пер по гри-би хо-ди-ти,
 во-се-ни, во-се-ни, як бу-дуть ро-ди-ти,
 во-се-ни, во-се-ни, як бу-дуть ро-ди-ти.

Не тепер, не тепер
 По гриби ходити,
 Восени, восени,
 Як будуть родити. } *Двічі*

Не з мішками, не з мішками,
 А все з торбинками,
 Не сама, не сама
 А все з козаками! } *Двічі*

Саджу редьку, саджу редьку,
 Медом поливаю,
 Як уродить моя редька, } *Двічі*
 На зиму сховаю!

Ой не їв я редьки зроду:
 Редька дуже горка,
 Ой не бив я жінки зроду: } *Двічі*
 Моя жінка ловка!

Дрібен дощик іде

Повільно

1. Дрібен до - щик і - де, до дубонька ли - не; козак ко -

- ні ве - де, а дів - чина клик - не. 2. Ой хоч клич, хоч не клич,

3.

4.

5.

6.

моє серде - нят - ко, рад би я те - бе взять, та не велить батько.

Дрібен дощик іде,
До дубонька лине;
Козак коні веде,
А дівчина кликне.

Ой хоч клич, хоч не клич,
Моє серденьтко,
Рад би я тебе взять,
Так не велить батько.

Ні батько, ні мати,
Ніяка родина,
Дівчино моя —
Личко, як калина.

І націлувався,
І намиливався,
Як у саду соловейко,
Та й нащебетався.

В саду соловейко
Щебече раненько,
Дівчино моя,
Гуляй веселенько.

Гуляє, гуляє,
Підківками креше,
А дівчина правду каже:
Козаченько бреше.

З М І С Т

	Стор.
1. Заповіт	7
2. Натягався я косою	7
3. Горе, горе тим сиротам	8
4. А біда, біда	9
5. І сюди гора і туди гора	10
6. Ой ти дубе, дубе	11
7. Ой з-за гори сніжок сніжить	11
8. Ой у полі два дубка	12
9. Зійшло сонце веснянее	13
10. Ой з-за гори буйний вітер віє	14
11. Ой у полі криниця безодня	14
12. Ой горе тій чайці	15
13. Долина долинушка	16
14. Синє море засинілося	16
15. Пливе човен, води повен	17
16. Туман яром	18
17. Вище лісу, вище темного	18
18. Гей сторона, сторона	19
19. А ще сонце не заходило	20
20. Ой ти, сад, ти, мій садок	21
21. Гей, вийду я, молодець	21
22. По білому полю та, гей, пролітає	22
23. За Кубанню, за рікою	23
24. У полі могила	24
25. Вниз, по матушке, братцы, по Волге	25
26. Закипіла в морі піна	26
27. Ой зацвіло море	26
28. Ой діду мій	27
29. Ой з-за гори дощ дрібненький	28
30. За тучами, за хмарами	28
31. Ой піду я понад лугом	28
32. Чорноморець, матінко	29
33. Ой за лужком, за темненьким	30
34. Ой з-за гори, ой да з-за Лиману	32
35. Летить галка через балку	33
36. Ой на горі, на крутій	34
37. Між горами, а в долині	34
38. Ой вербо, вербо кучерявая	35

39. Косив козак сіно	36
40. За горою кам'яною	37
41. Ой у полі висока могила	37
42. Ой коли б той вечір	38
43. Не погожа в ставу вода	40
44. Гей, нічка темна	40
45. Чи ти, ненько, чула	41
46. Ой з-за горки, з-за крутої	42
47. Ой гуляв козак по Дону	42
48. Гей, з-за гори туман налягає	43
49. Ой чия то пшениченька	44
50. За нашою слободою	44
51. Ах, ти вишенько, ти черешенько	45
52. Ой у полі криниченька	46
53. На городі огірочки	46
54. Ой ходила дівчина	47
55. Ой стелиться барвіночок	48
56. Я сьогодні тута	48
57. Чого, селезень, смутний, невесел	49
58. Гей, у лісі, в лісі	50
59. Ой ти місяцю	50
60. Ой пожену на яр товар	51
61. Темна нічка, невидна	52
62. Ой вийду я на могилу	53
63. Половина садів цвіте	53
64. Хмарка наступає	54
65. Чом дуб не зелений	55
66. Розкопайте гору	56
67. Ой летіла зозуленька	56
68. Ти, місяцю, місяченьку	57
69. Світи, світи, місяць	57
70. Ой у полі дві тополі	58
71. Гей, розвилося три берези різно	58
72. Ой що то, мати	59
73. Росла, росла калинонька	59
74. Котилася ясна зоря з неба	60
75. Ой гаю, мій гаю	61
76. Ой Грицю, мій Грицю	61
77. Ой гиля, гиля	62
78. Молоденький козаче	63
79. Гей, тече річка	63
80. А вже третій вечір	64
81. На городі верба рясна	64
82. Їхав козак за Дунай	65

83. Ой приїхав козаченько	66
84. Ой з-за гори сонце мріє	67
85. Ой ковалю, коваленку	68
86. Горе, горе, а хто оженився	68
87. Широкая левадонька	69
88. Гей, через гору та в долину	69
89. Піду у садочок	70
90. Колись моя стара ненька	71
91. Одна гора високая, а друга низька	72
92. На вулиці скрипка грає	73
93. Не займайте мене, хлопці	74
94. Не стій, дубе, не гуди	74
95. На вулиці дощ, дощ	75
96. На городі терниця	76
97. На городі бузина	76
98. Літав комар	77
99. Звідкіль вітер повіє	78
100. Ой ви, хлопці-молодці	78
101. То в колисці, то в коробці	79
102. Ой їхав я коло млина	80
103. Вийди, Грицю, на вулицю	80
104. Куди їдеш, комисару	81
105. Куди їдеш, Вир'яне	82
106. Не тепер по гриби ходити	83
107. Дрібен дощик іде	84

Редактор *К. Скороход.*
Техредактор *П. Чопенко.*

Художник *В. Лисецький.*
Коректор *О. Новикова.*

П. Демуцкий
УКРАИНСКИЕ НАРОДНЫЕ ПЕСНИ
(на украинском языке)

БФ 02919. Здано на виробництво 27.I—1954 р. Підписано до друку 6.VII—1954 р.
Папір $70 \times 108\frac{1}{16}$ — 2,75 пап. арк. = 7,5 друк. арк. Зам. 68. Тираж 5000.
Ціна 7 крб. 50 коп.

Ф-ка кольор. друку Голоовидаву Міністерства культури УРСР.
Київ, вул. Фрунзе, 51-а.

Ціна 7 крб. 50 коп.